

Tema lõtus veel tõli aega pärast Ann ja Marti õrasidtmiist lähipöösalil tagalämbris laua ääres. Vilmas tõusis ta üles, läks ette turpa ja igale poole. Ja mis ta öös? — Ann õpis ta. Ta rääkis nagu sseeneselle ümber järgmisel viisil:

„Kas ta töedete majast õra läks? Ja jah, ma ütlesin füll, et ta seda pidi tegema, aga ega ma seda ei arwanud, et ta töedete sedi tegi ja nii tuttu! Oob täbia, et mina saan õlitine olin! Mis nüüd teba! Nüüd en häändun lassis! Aga salaja pean seda hoidma, muidu kui teised seda suulda saavad, siis on ju filmapilli terrve libekend lija täis, et mina, liriku wöölmölder, olen oma tütre majast wälja ajanud. Ja jah, see oli hää, et seegi lodus ei olnud. Täna on aeg hiljaks jäenud midagi ette wöötta, aga homme peab rohkem selgust sessie õhjasse tegema. Aga see täidab mu südant, et Ann just Mardi juure on läinud. Wöö ei läinud ta siinna? Ei, ei, ju ta siinna illa wist läks. Noh, siial on ju isa ja ema majad, ega seda seegi imelis ei pane, kui ta siinna läks.“

Mii sõneleks Ann isa sseenesega ja püüdis nii rahulisti nāgu teba, kui vähe wöimalit.

Kariuhholi-panejad talitrad peagi wäljalt sedu, seù töö oli valmis loanud. Ei nad saanud palju aru ühtigi seù, mis sedu oli sündinud. Aga Tiiust türdrul ei wöinud end ometi pidada, waid küsits peremehest:

„Kuulge peremees, lust see siis tuli, et Ann täna ühes meie endise souna-Mardiga Salgu talude sõitiis?“

„Noh, mis seù!“ mäetas peremees rahulisel näol. „Ta sõitiis ühes. Neil on ju nüüd uus loht. Ets seda wöö fa waadota.“

Sellega oli asti mõõdas, ja peremees läks teise turpa.

Teisel päeval sellhemmiku ajal pani peremees hobutie wanfri ette ja sõitis liriku juure, kus ta liriku-õpetajaga tahus selle aja üle lõuelda.

Liriku-õpetaja oli wana mees ja sündinud Sassa sugust. Muidu oli ta diglane mees, aga meie rahva püüdmistest ei tahnuud ta sugugi suulda.

Pölliotsa peremees astus õpetaja juure siise ja tere-tood alandlikult.

„Ärge pange pabads, aurulik õpetaja,“ ütles ta, „et ma Teid miten übe õhjoga loormama, mis mu südant röhub!“ „Riägi aga ast õra!“ ütles õpetaja.

Pölliotsa peremees jutustas nüüd Ann ja Mardi loo eisast visant õra, ja õpetaja suulab täbele paunes pääst. Kui juttu otas oli, ütles õpetaja:

„Ja jah, see on santi lugu füll. Mina olen juba sulle minu leida ütelnud, et niijugused uue aja inimesed palju vahandust teevad. Nüüd oled, armas Juhhan, seda ise fa nähinud.“

„Jah, aurulik õpetaja, see on õige, mis Teie üitlete,“ ütles Pölliotsa peremees.

„Nõndke esite Jumala riisi, mund peab siis Teile muidugi antama,“ lijas õpetaja juure, „unduda ütseb püba liri, aga seda ei vane nüüdised noored inimejed enam täbele. Nemad ojavad ilmalikku osju taga. Neil on nüüd Jumala sõna asemel hoovis teised osjad suuz. Nemad ojavad nüüd üksi „Gestii keelest ja Gestii meekest,“ „Gestii robmu-jest“ ja Jumal teab, mis muudest inelisteist õhjadeist juttu.“

„Jah, aurulik õpetaja! Teil on õigus,“ suunitas Pölliotsa peremees.

„Nad ei wöta jutlust ja Jumala sõna enam lapseliku meelega wästa ega ei suula enam wagaselt oma wanemate ja juhatajate sõna. Jumal on meid Sallolast mao rahva õpetajatels ja labwatsjatels lutsinud, ja igaüks peab ometi end ülemate alla heitma. Aga niijugused mehed, nugu siin endine souna-Mart, ei taba seda enam teba, waid armowad endid ise targad lüllalt olevat ja anatelewad teisigi veel oma ellustelee.“

„Jah, aurulik õpetaja herra, Teil on õigus füll.“ ütles Pölliotsa peremees jõlle wabele. „Agar mis nüüd õpetaja herra arvob, et ma pean tegemo?“

„Wgata, armas Juhhan,“ ütles õpetaja, „sa oled ise fa Jumala wästu patti teinud, et ja liig rihojeld said ja oma tütrele fäsu aändsid mojast wälja miinna. Sa pead